

РЕШЕНИЕ

№ 299

гр. София, 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 14.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **8330** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на „Електроразпределителни мрежи запад“ ЕАД срещу Заповед № САГ23-РА-30-431/26.07.2023г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл.225а, ал.1 ЗУТ е наредено премахването на незаконен строеж „Външно електрозахранване с кабели НН 1 Кv за многофамилна жилищна сграда с офиси“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1933.2272 по КККР на [населено място], УПИ II-2272, кв.46, м.“М. ливади – запад“.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Твърди се нарушение на принципа на истинност и служебното начало, регламентирани в чл.7 и чл.9 АПК, тъй като административният орган не е установил фактите и обстоятелствата по административната преписка – извършителя на строежа. За такъв не можело да се приеме оспорващото дружество, тъй като процесният строеж бил извършен от „САТ 2015“ ООД в качеството му на присъединявано лице, по силата на договор между него и жалбоподателя, сключен на основание чл.21, ал.5 от Наредба № 6/2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. Освен това жалбоподателят не бил и собственик на строежа, тъй като по силата на чл.21, ал.7 от посочената наредба придобивал собствеността едва след въвеждането му в

експлоатация. Нарушен бил и принципът за съразмерност, регламентиран в чл.6 АПК, тъй като не била извършена преценка дали е или би бил засегнат обществен интерес, както и от разходите по премахването, които се възлагат.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Ответникът по оспорването, в писмено становище и чрез юр.Г. в съдебно заседание, моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна поради отсъствие на някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност заявява възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.3 ЗУТ, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.215, ал.4 ЗУТ, с оглед обстоятелството, че заповедта е връчена на 11.08.2023г. /известие за доставяне на л.34 по делото/, а жалбата срещу нея е заведена при ответника на 23.08.2023г.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорената заповед, освен на основанията, сочени от жалбоподателката, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл.225, ал.2, или на части от тях.

Правомощията си по посочената разпоредба кметът на СО е предоставил на главния архитект на общината със Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. /т.1.46 от нея/, приета като доказателство по делото.

В процесния случай разпореденият за премахване строеж е определен като четвърта категория по см. на чл.137, ал.1, т.4 ЗУТ, с оглед което съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставената му власт.

Оспорената заповед е издадена в изискуемата писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентираны в чл.59, ал.2 АПК, доколкото приложимият специален закон не поставя различни специални изисквания към формата и съдържанието на акта. Посочени са фактическите основания за издаване на оспорения акт, което е предпоставка за упражняване от съда на контрол за законосъобразност по отношение приложението на материалния закон. От фактическа страна заповедта е мотивирана с отсъствието на строителни книжа – обявено за нищожно с влязъл в сила съдебен акт разрешението за строеж, въз основа на което е изпълнен строежа, което го определя като незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ. От правна страна актът е основан на разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ, от която

ответникът черпи правомощията си.

Заповедта е издадена при спазване на общите административнопроизводствени правила, регламентирани от АПК, както и след изпълнение на предвидената в специалния закон процедура. Правилно е приложен материалният закон.

Както се посочи, разпоредбата на чл.225а, ал.1 ЗУТ предвижда, че незаконни строежи по см. на чл.225, ал.2 ЗУТ или части от тях от четвърта до шеста категория, се премахват въз основа заповед на кмета на общината. Ал.2 на с.р. предвижда, че заповедта по ал.1 се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл.223, ал.2. Актът се връчва на заинтересуваните лица, които могат да подадат възражения в 7-дневен срок.

В процесния случай административното производство е образувано със съставянето на Констативен акт № 2023-10/29.05.2023г. от служители в Отдел „Контрол по строителството“ на Район „В.“-СО. В него са отразени резултатите от извършената проверка на строеж „Външно електрозахранване с кабели НН 1 Кв за многофамилна жилищна сграда с офиси и гаражи“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1933.2272 по КККР на [населено място], УПИ II-2272, кв.46, м.“М. ливади – запад“. Като възложител на строежа е посочено оспорващото дружество /с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД/, изпълнител „САТ 2015“ ООД, строител „ФЛОРАНС 91“ ЕООД и консултант „РУМИКС“ ООД. Посочено е, че при проверката са представени одобрен на 23.02.2022г. от главния инженер на Район „В.“ инвестиционен проект и издадено въз основа на него Разрешение за строеж № Б-17/23.02.2022г., които са отменени от съда, Протокол за откриване на строителна площадка, подписан на 15.03.2022г., Протокол за определяне на строителна линия и ниво, подписан на 15.03.2022г. и заповедна книга, заверена на 17.03.2022г. Строежът е описан като изпълнен изкоп с дълбочина 1м, ширина 0,7м и дължина около 40м, в който е изградена тръбна мрежа от 3 бр. ПВЦ тръби Ф110 и 3 бр. ПВЦ тръби Ф140. Направен е обратен насип. Няма данни за изтегляне на кабели в изпълнената тръбна мрежа. Строежът е ситуиран върху съществуващ тротоар на [улица]и пресича пътното платно на [улица]. Изградени са 2 бр. нови шахти, покрити с капаци. Строителството е посочено, че е извършено през м.юни 2022г. и определено като четвърта категория.

Като нарушение при извършване на строителството е посочено, че инвестиционният проект и разрешението за строеж са отменени от съда, поради което строежът се явява незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – извършен в нарушение на чл.137, ал.3 и чл.148, ал.1 ЗУТ.

Описаните в констативния акт строителни книжа са приети като доказателства по делото като видно от Разрешение за строеж № Б-17/23.02.2022г., то е издадено на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД в качеството му на възложител.

Посоченото разрешение за строеж е обявено за нищожно по жалба на „БИСА СТРОЙ“ ЕООД с Решение № 5672/10.10.2022г., постановено по адм.д. № 5688/2022г. по описа на Административен съд София-град, влязло в сила на 04.04.2023г. Видно от мотивите му съдът е приел, че „ЧЕЗ Разпределение България“ АД /сега „Електроразпределителни мрежи запад“ ЕАД/ няма качеството възложител към датата на издаване на разрешението за строеж.

По делото също така е приет Договор рег.№ РВТ22-ДГ68-22/18.02.2022г., сключен между Столична община – район „В.“ и „САТ 2015“ ООД, по силата на който търговското дружество се задължава да изпълни за своя сметка и на свой риск

възстановителни работи и отстраняване на нанесени повреди на имоти общинска собственост – улици, тротоари, пътища и елементи на зелената система, трайна растителност, паркова мебел, осветление и др. във вр. с осъществяван от него строеж и отстраняване на възникнали дефекти и повреди в участъците, в които се извършва строителството, както и прилежащите им площи, в които дефектите са пряка и непосредствена последица от строителството на обект „Външно електрозахранване с кабели НН 1 Кv за многофамилна жилищна сграда с офиси“, находящ се в ПИ с идентификатор 68134.1933.2272 по КККР на [населено място], УПИ II-2272, кв.46, м.“М. ливади – запад“ с административен адрес [улица]. От своя страна „САТ 2015“ ООД е възложило изпълнението на обект „Външно електрозахранване с кабели НН 1 Кv за многофамилна жилищна сграда с офиси“ на „ФЛОРАНС 91“ ЕООД с договор от 02.03.2022г.

Констативният акт, с който е образувано производството по чл.225а, ал.1 ЗУТ е връчен на оспорващото дружество на 05.06.2023г., видно от известие за доставяне на л.78 по делото. Жалбоподателят не се е възползвал от възможността да депозираща възражение в 7-дневен срок от получаването му.

При идентичност на описанието на незаконния строеж и направените в КА правни квалификации от ответника е издадена оспорената в настоящото производство заповед.

Безспорно в случая е налице строеж по см. на § 5, т.38 ДР ЗУТ – според посочената легална дефиниция "Строежи" са надземни, полуподземни, подземни и подводни сгради, постройки, пристройки, надстройки, укрепителни, възстановителни работи, консервация, реставрация, реконструкция по автентични данни по смисъла на чл.74, ал.1 от Закона за културното наследство и адаптация на недвижими културни ценности, огради, мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, благоустройствени и спортни съоръжения, както и техните основни ремонти, реконструкции и преустройства със и без промяна на предназначението. Правилно процесният строеж е определен като такъв от четвърта категория по см. на чл.137, ал.1, т.4, б.“в“ ЗУТ. Съответно за изграждането му е необходимо одобряването на инвестиционен проект и издаването на разрешение за строеж, по арг. от чл.147 и чл.151 ЗУТ. В случая е налице одобрен на 23.02.2022г. инвестиционен проект и издадено въз основа на него разрешение за строеж, но последното е обявено за нищожно. С оглед това строежът е незаконен по см. на чл.225, ал.2, т.2 ЗУТ – извършен без изискващите се строителни книжа и като такъв подлежащ на премахване по реда на чл.225а, ал.1 ЗУТ, с оглед категорията му.

Неоснователно намира съдът възражението на жалбоподателя, че не следва да бъде адресат на задължението за премахване, тъй като не е извършител на незаконния строеж и не е придобил собствеността върху него.

Съгласно чл.225а, ал.5 ЗУТ принудителното премахване е за сметка на извършителя и на: 1. лицето, упражнило строителен надзор; 2. строителя - в случай че строителството е продължило след издадена заповед за спиране на строежа от кмета на общината или заповед на лицето, упражняващо строителен надзор, вписана в заповедната книга на строежа; 3. строителя - в случаите по чл.225, ал.2, т.2 - 4; 4. проектанта и лицето, оценило съответствието на инвестиционните проекти - при несъответствие на одобрения инвестиционен проект, по който се изпълнява строежът, с изискванията за безопасност по чл.169, ал.1, т.1 - 4 и/или с предназначението на земята; 5. възложителя на строежа.

В случая жалбоподателят няма качеството на лице, упражнило строителен надзор, строител или проектант, в смисъла, вложен от чл.166, чл.163 и чл.162 ЗУТ. Възложител, според чл.161, ал.1 ЗУТ, е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. Не е спорно, че жалбоподателят не е собственик на имота, в който е извършен незаконният строеж. Не е спорно и обстоятелството, че дружеството е оператор на електроразпределителната мрежа и лицензиант за дейността по разпределение на електрическа енергия. В това му качество той има правото на учредяване на сервитут по чл.64, ал.2 ЗЕ, както и да придобие собствеността върху изградените съоръжения за присъединяване по ал.5 на чл.21 от Наредба № 6/24.02.2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи. В случая обаче жалбоподателят не е доказал изпълнение на условията по чл.64, ал.4 ЗЕ, за да възникне сервитута, нито наличието на някое от изискванията по чл.21, ал.3 от наредбата, за да започне изграждането на съоръженията за присъединяване. Приложеният с жалбата договор за присъединяване, сключен между жалбоподателя и „САТ 2015“ ООД не доказва изпълнение на тези изисквания. Макар да е уговорено присъединяваното лице да изготви и съгласува необходимите строителни книжа и изпълни и въведе в експлоатация съоръженията за присъединяване, видно от доказателствата по делото разрешението за строеж е издадено на жалбоподателя. Освен това, ал.7 на чл.21 от наредбата предвижда, че изградените съоръжения за присъединяване по ал.5 се прехвърлят възмездно в собственост на съответния мрежови оператор на база на взаимно признати разходи, задължения в каквато насока са поети от двете страни по договора като обратно на твърдението на оспорващия, не е поставено условие това да стане след въвеждането им в експлоатация /чл.15 и чл.22 от договора/.

Не се установяват и твърдените от жалбоподателя нарушения на принципите по чл.6, 7 и 9 АПК – при съблюдаване на служебното начало административният орган е събрал всички относими към случая доказателства и е издал акта си при изяснена фактическа обстановка. Оспорената заповед е съответна на целта на закона, а именно да не се допуска извършването на незаконно строителство като при спазване на принципа за съразмерност е приложена мярка, която не засяга права и законни интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за законосъобразен административен акт по отношение, на който не е налице някое от отменителните основания по чл.146 АПК. Този извод обосновава неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение е основателна като то следва да бъде определено на 100 лева с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Електроразпределителни мрежи запад“ ЕАД срещу Заповед

№ САГ23-РА-30-431/26.07.2023г. на главния архитект на Столична община.
ОСЪЖДА „Електроразпределителни мрежи запад“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: